

FARKAS KATALIN

Félvér Tigris

Derna krónikák 1.

1. Meglepetés

A mai napom is ugyanúgy kezdődött, mint minden hétköznapom. Kicsit morcosan keltem fel, unottan ettem meg a reggelit, lassan öltöztem fel és mostam fogat fésülködés után. De a mai nap mégis más volt, mert ezen a napon volt a születésnapom. Ma voltam 14 éves. A szüleim azt mondták, hogy ma valami igazán különleges szülinapi ajándék vár rám, de csak a sulis után. A sulis még jó is lehet, mert a péntek általában nem olyan rossz. Fogtam a táskámat és a biciklimre pattanva elindultam. Az úton elgondolkoztam, vajon idén mit kapok születésnapomra? Laptopot nem, mert már van egy. Ez kiesett. Motort sem, mert nem szeretnék motorozni, ezt a szüleim is tudják. A kocsis még inkább kizárt, először is, nem telik rá pénz, így is van már két autónk. Másodszor, még csak négy év múlva vezethetek. Házi állatot sem, mert már van két kutyánk és a tengerimalacom. Filmet sem, mert azt szinte minden évben kapok. Közben odaértem a sulihoz, betoltam a biciklimet a biciklitárolóba és lelakatoltam. A lakatkulcsot a táskám zsebébe raktam és bementem a főbejáraton. A folyosó végén lévő szekrényben leváltottam a cipőmet, majd feltrapoltam a lépcsőn a második emeletre. Az első óra történelem volt. Az első világháború volt a téma, kezdete, vége, kitörésének oka, résztvevői, stb. Két oldalt írtam nagy alakú füzetembe, elszibbadt a vállam is. Aztán jött az irodalom óra. Ady Endre életét vettük. Két verséből dolgozatot írtunk, mind a kettőre ötöst kaptam. Ezután Móricz Zsigmond életét fogjuk venni. Aztán a hét egyetlen, de egyben legszörnyűbb órája jött. A földrajz. Mint mindig, ezen az órán is dolgozatot

írtunk, meg egy csomó dolgot a füzetbe. Közép-Európáról tanultunk, megint betelt a füzetem. Azután következett a laza biológia óra. A tanár mindig nagyon vicces és most jó részt is tanultunk. A légzést vettük, ez egy érdekes téma. Mivel pén-
tekenként csak öt óránk van, ezért az utolsó következett, az osztályfőnöki óra. Megbeszéltük a magatartás és szorgalom jegyeket. A magatartásom ötös lett és meglepő módon a szorgalmam is. És vége, lehet hazamenni. A szekrénynél viszont ott volt valaki, aki az utamat állta. Hát persze, Sára volt, aki nekem mindig keresztbe tett.

– Hé, Kati, ezúttal hányast kaptál tesiből, kettest? – mondta gúnyosan.

– Nem, négyest. – vágtam vissza kedvetlenül, utáltam vitázni vele. – Ezúttal mit akarsz az orrom alá dörgölni Sára?

– Látom, már valaki elszurta a napodat helyettem, úgy hogy rövid leszek. Lefogadom, hogy még akkor sem tudnál gyorsabban futni nálam, ha mancsod lenne. Csak ennyit akarom, további rossz napot! – mondta és elment.

Csak az a baj, hogy amit a fejemhez vágott, mind igaz volt. Futásban Sára első volt, én hátulról a harmadik. Iskolás éveimben ez bosszantott a legjobban. Sárát senki sem tudta lelagyni, ő volt az évfolyam legjobb futója. De ez nem szúrta el a kedvem, mert amint hazaérek, megkapom azt az igazán különleges ajándékot. Így hát felvettem a cipőmet, kabátomat, sapkámat, sálamat és kesztyűmet, majd előkerestem a lakatkulcsot. Gyorsan kilakatoltam a biciklit, felpattantam és már tekertem is haza. Örömeimet jobban fokozta az, hogy találkoztam Ramónával, a legjobb barátnőmmel.

– Szia, Rami! – köszöntem.

– Szia, Kati. – köszönt vidáman. – Láttam, hogy Sárával dumáltál.

– Igen. – motyogtam.

– Ki vele, ezúttal mit mondott a sárkupac?

– A szokásosat, annyi a változás, hogy most mancsokat hozott fel.

- Ez már beteges.
  - Szerintem is. Szerinted képes lesz valaki lehagyni Sárát?
  - Nem tudom. De most ne róla beszéljünk, hanem rólad.
- Sejted már, hogy mi az a különös ajándék?
- Még nem, de megöl a kíváncsiság. Vajon mi lehet az?
  - Tőlem kérdezed? Ha te nem tudod, én honnan tudnám?
  - Jó, igazad van. Majd gyere át szombaton és te is meglátod.
  - Mikor?
  - Három óra jó?
  - Igen, de el ne áruld addig.
  - Oké, szia!
  - Szia! – mondta és ketten kétfelé mentünk.

Most erősebben fogtam a kormányt, viszkett a kezem az izgatottságtól. Bevallom, kezdett érdekelni az a különleges ajándék. Megálltam és megnyomtam a gombot a járda mellett, hogy a lámpa nekem mutassa a zöld jelzést. Amikor átváltott, körbenéztem és átmentem a zebrán. A kozmetikus előtt balra mentem tovább, majd az utca végén jobbra kanyarodtam. A járda ott egy kicsit ferde volt, de járható. Elhaladtam a barna, a zöld, a sárga, majd a fekete kapu mellett. Bekanyarodtam a Temető utcába, már csak pár ház volt hátra az otthonomtól. Most gyorsabban kezdtem tekerni, szinte száguldottam. Már csak három ház volt hátra... kettő... egy... és itthon vagyok. Úgy éreztem, menekülve törtem be a kapun. Hátratóltam a biciklimet és bementem az ajtón.

– MEGLEPETÉS!!! – hallottam minden felől.

Mindenki felsorakozott előttem félkörben és csak mosolyogtak. Anyukám lefényképezte meghökkent arcomat a fényképezőgéppel. Mellette apukám vigyorgott, s egy adag konfettit dobott felém. Tőle jobbra pedig a két nagymama és nagypapa, keresztanyukám és keresztapukám, valamint a két fiuk, Tomi és Zalán állt. Csak most fogtam fel, miért vannak itt. Most ünnepeljük a születésnapomat. Odamentem anyához és megöleltem, megpusziltam, majd sorban mindenkit

ugyanígy. A nagy kérdőn nézett anyára, aki viszonzásul bólintott egyet. Aztán a mama hozzám fordult.

– Katika, mindig emlegetted nekünk, hogy mennyire szereted az ősi történeteket, régi varázslatokat, ezért úgy gondoltuk, hogy idén valami igazán különleges ajándékkal lepünk meg. – mondta ki századszorra.

Ekkor a félkör kettévált és utat nyitott nekem az eddig nem látott nagy, ezüstszínű doboz felé. Levettem a kabátomat és a cipőmet, majd a dobozhoz léptem. Letéptem róla az ezüstborítást és felemeltem a tetejét. A dobozban egy csomag volt. Kivettem és az asztalon bontottam ki. A csomag tartalmát látva, tátva maradt a szám. Egyszerűen nem hittem el, amit látok. Egy vastag könyv volt a csomagolásban, ezzel a címmel: A félvérek legendás története. Kérdőn néztem a hátam mögött állókra.

– Ez most komoly? – kérdeztem.

– Igen – válaszolt rá mindenki, majdnem egyszerre.

Nem tudtam megszólalni, annyira le voltam nyűgözve. Bár gondoltam, hogy egy antikváriumban találták ezt a könyvet. Amíg én ezen töprengtem, a többiek leültek az asztalhoz és elkezdtek beszélgetni. A süteményből is fogyott, ezt senki sem tagadhatja le. Még a papa is evett. Hát persze, mikor nem? Unokatestvérem, Tomi csak a könyvet nézte. Aztán bementem a szobámba, ő persze jött utánam, majd törökülésben elhelyezkedtem az ágyon. Lassan nyitottam ki a könyvet, mert vigyázni akartam rá. Közben Tomi becsukta az ajtót és leült az íróasztalom melletti kis székre.

– Nem értem, mi a jó ezekben a babonákkal teletömött könyvekben? – kérdezte.

– Tele vannak érdekességekkel.

– Például mivel?

– Ezt a könyvet kétezer éve készítették. Tudod te, hogy manapság ez mennyit ér? – mondtam.

Fel sem néztem rá, de tudtam, milyen képet vág. Őt nem érdekelte, mi volt kétezer éve. Neki csak a számítógép és a